

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 maja 2018 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, w sprawie z powództwa G. J. przeciwko M. J. o zapłatę:

1. zasądził od M. J. na rzecz G. J.:
  - a. kwotę 55.000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 6 października 2017 roku do dnia zapłaty wyżej wskazanej kwoty,
  - b. kwotę 4.428 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego z urzędu;
2. nakazał pobrać od M. J. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi kwotę 2750 zł z tytułu kosztów sądowych.

Apelację od tego rozstrzygnięcia złożyła pozwana M. J. zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych mający zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy a polegający na przyjęciu, że pozwana zawarła z powódką umowę pożyczki,
2. naruszenie przepisu art. 324 § 1 kpc polegające na naruszeniu zasady swobodnej oceny materiału dowodowego poprzez oparcie rozstrzygnięcia na sprzecznych, nielogicznych zeznaniach powoda, z których wynika, że powódka dokonała wpłaty na rzecz spółdzielni celem spłaty zaległości za lokal, ale równocześnie uważa, że była to pożyczka udzielona pozwanej,
3. naruszenie prawa materialnego tj. przepisu art. 720 kc polegające na przyjęciu istnienia umowy pożyczki przy braku przesłanek wymaganych tym przepisem,
4. naruszenie przepisu art. 74 § 2 kc poprzez przyjęcie uprawdopodobnienia zawarcia umowy pożyczki oświadczeniem złożonym przez pozwaną.

W związku z tym skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Okręgowy przyjmuje za własne, co czyni zbędnym ich ponowne przytaczanie w tym miejscu. Ustalenia te Sąd I Instancji poparł wnikliwą i rzetelną analizą zebranych dowodów, a ocena tych dowodów dokonana przez ten Sąd odpowiada zasadom logiki i obejmuje wszystkie okoliczności sprawy. Sąd Rejonowy powołał także prawidłową podstawę prawną wyroku, przytaczając w tym zakresie stosowne przepisy. Sąd II instancji nie dostrzega również naruszenia przepisów prawa materialnego, które zobligowany byłby wziąć pod uwagę z urzędu.

Przede wszystkim należy odnieść się do zarzutów zawartych w punktach 1 i 2 apelacji, a dotyczących naruszenia prawa procesowego przez błędne ustalenia faktyczne i naruszenia zasady swobodnej oceny materiału dowodowego. Zarzuty te są nietrafne. Sprowadzają się do forsowania własnej, korzystnej dla apelującej, oceny stanu faktycznego. W świetle zaś utrwalonych poglądów judykatury i piśmiennictwa nie jest wystarczającym uzasadnieniem zarzutu naruszenia normy art. 233 § 1 k.p.c. przedstawienie przez stronę skarżącą własnej oceny dowodów i wyrażenie dezaprobaty dla oceny prezentowanej przez Sąd pierwszej instancji. Subiektywne przekonanie strony o tym, którym dowodom

należy przyznać wiarę oraz przekonanie strony o odmiennej ocenie poszczególnych środków dowodowych, nie może być podstawą kwestionowania swobodnej oceny dowodów dokonywanej przez sąd (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 24 września 2015 roku, III AUa 962/14, Lex numer 1820905). Przypomnieć trzeba, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem, przepis art. 233 § 1 k.p.c. może zostać naruszony w wyniku nieuwzględnienia przez sąd przy ocenie poszczególnych dowodów zasad logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego, całokształtu zebranego materiału dowodowego, czy też na skutek przeprowadzenia określonych dowodów niezgodnie z zasadami procedury cywilnej, na przykład niezgodnie z zasadą bezpośredniości. Postawienie zarzutu naruszenia omawianego przepisu prawa procesowego wymaga zatem wskazania przez skarżącego konkretnych zasad, które naruszył sąd przy ocenie określonych dowodów (tak m.in. SN w wyroku z dnia 16 grudnia 2005 r. w sprawie III CK 314/05, LEX nr 172176; w wyroku z dnia 13 października 2004 r. w sprawie III CK 245/04, LEX nr 174185). Takie zarzuty nie zostały zaś postawione. Uchybienia w powyższym zakresie apelująca upatruje w błędnym przyjęciu przez Sąd I instancji, że pozwana zawarła z powódką umowę pożyczki opierając się na sprzecznych, nielogicznych zeznaniach powódki, z których wynika, że powódka dokonała wpłaty na rzecz spółdzielni celem spłaty zaległości za lokal, ale równocześnie uważa, że była to pożyczka udzielona pozwanej. Po pierwsze z całokształtu materiału dowodowego wynika, że powódka udzieliła pozwanej pożyczki w celu spłacenia długów byłego męża powódki w spółdzielni mieszkaniowej, co miało zapobiec licytacji zadłużonego mieszkania i doprowadzić do darowania tego mieszkania już pozbawionego obciążeń, pozwanej. W efekcie pozwana stała się właścicielką mieszkania, które posiada określoną wartość rynkową. Skarżąca podnosi, że powódka jako matka chciała pomóc córce, aby zapewnić jej dach nad głową, a spłata zadłużenia była zapłatą za cudzy dług. Podnosi również, że powódka spłacając zadłużenie w spółdzielni w rzeczywistości spłacała swój dług związany z wieloletnim użytkowaniem tego lokalu. Twierdzenia te są całkiem gołosłowne i nie poparte żadnymi dowodami. W sprawie bezsporne było, że właścicielem lokalu przy ul. (...) był były mąż powódki a ojciec pozwanej i że małżonkowie rozwiedli się ponad 10 lat wcześniej. Dlatego uznać należy, że stan faktyczny ustalony przez Sąd I instancji, a sprowadzający się do stwierdzenia, że powódka udzieliła pozwanej pożyczki na spłatę zadłużenia lokalu, aby następnie ojciec mógł podarować pozwanej nieobciążone mieszkanie, jest prawidłowy i argumenty apelacji nie mogą go podważyć.

Nie jest zrozumiałym zarzut powołany przez skarżącą w ramach zarzutów dotyczących naruszenia procedury cywilnej, naruszenia przepisu art. 324 § 1 kpc, który mówi o tym, że sąd wydaje wyrok po niejawnym naradzie sędziów, a narada nad wyrokiem obejmuje dyskusję, głosowanie i spisanie sentencji wyroku, dlatego Sąd Odwoławczy nie będzie się do niego odnosił.

Nie ma również racji pozwana wskazując, że do zawarcia umowy pożyczki w istocie nie doszło, ponieważ nie została ona zawarta w formie pisemnej przewidzianej przez art. 720 § 2 k.c. Dla ważności umowy pożyczki nie jest wymagana żadna forma szczególna. Wymóg stwierdzenia pismem umowy pożyczki, której wartość przenosi 500 zł, został zastrzeżony jedynie dla celów dowodowych (art. 74 k.c.) i pozostaje bez wpływu na jej skuteczność. Należy zwrócić uwagę na treść przepisu art. 74 § 2 kpc, który pozwala na przeprowadzenie postępowania dowodowego na okoliczność zawarcia umowy pożyczki, która nie została stwierdzona pismem, jeżeli fakt dokonania czynności jest uprawdopodobniony za pomocą pisma. W niniejszej sprawie takim początkiem dowodu jest pisemne oświadczenie pozwanej z dnia 17 września 2016 r. w którym stwierdza, że pożyczyła od powódki kwotę 55.000 złotych w dniu 1 września 2015 r. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że oświadczenie to jest dowodem na zawarcie spornej pożyczki i w żadnym zakresie nie naruszył przepisu art. 74 § 2 kc. To twierdzenia pozwanej są niewiarygodne, że podpisała oświadczenie nie czytając go i działając pod wpływem groźby swojego brata. Zgromadzony w tym zakresie materiał dowodowy w postaci zeznań powódki, ale również pozwanej nie potwierdzają tej okoliczności. Zeznania pozwanej wskazujące, że słowa brata „wiesz co masz zrobić”, mogą zostać odniesione do podpisania przedmiotowego oświadczenia i że z ich powodu czuła się zagrożona do tego stopnia, że nie przeczytała treści oświadczenia, są całkowicie niewiarygodne.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i zasądzono od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2214 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w

postępowaniu apelacyjnym ustaloną na podstawie § 8 pkt 6 w zw. z § 16 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. 2017.1798).